

[Nikoline Winther.]

imellem Forældre og Børn, som ikke lader sig klippe over uden Skade for begge Parter. Forældrene har et vist Ansvar, en vis Forpligtelse til at hjælpe Børnene til at blive lykkelige Mennesker og til at give dem Besked, saa de kan blive gode Samfundsborgere og indordne sig i det Samfund, de skal leve i. Jeg tror, at denne Tanke er i alle Forældre, men desværre mangler der somme Tider baade Evne og Vilje til at faa den gennemført. Saa kan man sige, at hvor Idealerne ikke kan opnaas, maa man hjælpe sig med det næstbedste, og det næstbedste er at anbringe Børnene enten i et privat Plejehjem eller i et Opdragelseshjem, men et Surrogat vil et saadant Opdragelseshjem altid blive. Det er imidlertid Lovgivningsmagtens Opgave at skabe og indrette disse Hjem saa godt, som det er muligt, og jeg opfatter nærværende Lovforslag som et Led i disse Bestræbelser.

At det først og fremmest er Børnene, der skal sørges godt for, er en Selvfølge, men der er større Mulighed for, at de faar den bedste Pleje og Pasning og Opdragelse, naar den ydre Ramme er i Orden og de Mennesker, der skal arbejde med dem, er glade og tilfredse med deres Gerning. Vi ved, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Fledelius var inde paa, at det er noget af et Kald for de Mennesker, som gaar ind i Arbejdet med at opdrage andre Folks Børn, men vi kan ikke forlange, at det skal gøres som Filantropi, der maa gives dem rimelige Arbejdsvilkkaar, og der maa gives dem en rimelig Løn.

Jeg kan heller ikke lade være med at nævne Forstanderhustruene. Jeg synes, at de maa lønnes efter det Arbejde, de udfører, og jeg haaber, at det Udvalg, der bliver nedsat, naar Loven er vedtaget, som den forhaabentlig bliver, maa finde den rigtige Løsning med Hensyn til disse Forstanderhustruer og deres lønmæssige Placering og Pensionering. Deres Gerning er i mange Tilfælde saa opofrende og krævende, at vi ikke kan forsvare at overse dem. Det er af stor Betydning, mener jeg, at der paa disse Opdragelseshjem er et Ægtepar, saa at Hjemmene i nogen Grad kommer til at ligne et rigtigt Hjem, og det gør de først, hvis begge er velkvalificerede til deres Gerning. Jeg betvivler ikke, at de mange Gange forsøger paa at gøre det saa godt, de overhovedet kan ved netop at give Børnene det, som jeg kaldte Hjemmets Vitaminer, men det er et saa individuelt Arbejde, at det ikke er let for et Forstanderpar at yde det, som man kan i et Hjem. Vi har i Dag læst i Avisen om

Læge Karen Margrete Simonsens Doktor-disputats, i hvilken hun netop mener at kunne paavise, at Børnehjemsbørn er mindre veludviklede end de Børn, der opdrages i deres eget Hjem. Det er altsaa den personlige Kontakt, der mangler, det er Moderens kærlige, intime Samleven med Børnene, som kan finde Sted i et virkeligt Hjem, men ikke i et Opdragelseshjem, hvor der er for mange Børn til at dele en Moders Tid og Kræfter. Børnene fra et saadant Hjem vil derfor let være udsat for at komme til at staa lidt tilbage, men jeg vil ikke benægte, at de efter længere Tids Forløb kan komme op paa den samme Udvikling som de Børn, der er opdraget i et almindeligt Hjem.

Jeg kan anbefale dette Lovforslag paa det bedste og ligeledes Lovforslaget om Forlængelse af Loven om Forhøjelse af Statstilskuddet til Institutioner for forebyggende Børneværn. Der er stærkt Brug for Børnehaver og Vuggestuer. Loven af 27. Juli 1945, som blev modtaget med Glæde, har jo virket tilfredsstillende, saa jeg nærer ingen Betænkeligheder ved, at den forlænges i eet Aar, saa kan vi til den Tid se, om den yder nok.

Jeg kunde godt tænke mig, at der ogsaa paa Landet kom nogle flere Børnehaver og Vuggestuer. Naar man om Efteraaret ser Barnevognene i Roemarkerne, kommer man til at tænke paa, at der kunde være Trang til nogle Vuggestuer. Jeg har forsøgt derhjemme at snakke om det, men Afstandene er for store, og vi støder straks paa den Vanskelighed, at hvis Mødrene skal transportere Børnene fra den ene Ende af Sognet til den anden, viger de tilbage for Ulejligheden, og vi vil ikke opnaa ret meget ved at lave saadanne Vuggestuer. Man hjælper sig paa Landet stadig væk paa den gammeldags Façon med en venlig Nabokone, eller ogsaa maa de større Børn blive hjemme og passe de mindre. Forholdet er anderledes paa Landet end i Byerne, og derfor synes jeg ogsaa, det er rimeligt, at det er i Byerne, hvor der er mest Brug for det, der bliver oprettet Vuggestuer.

Hvis den Lov, vi vedtog i Sommer, om Fradraget i Hustruens Skat skal virke efter sin Hensigt, bliver der Brug for endnu flere Børnehaver og Vuggestuer, naar Moderen gaar ud og hjælper til i Erhvervslivet. Et andet Spørgsmaal er saa, om vi er bedst tjent med denne Udvikling, men det faar Tiden vise.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale ogsaa dette Lovforslag.